

Bill navinul vlasec a vyměnil na konci háček. Rybařili jsme už od pátku a to jediné, čím jsme se zatím mohli pochlubit, byl podvyživený pstruh, kterého bychom kdykoli jindy hodili zpátky do vody.

„Myslíš, že ti tenhle háček přinese štěstí?“ zeptal jsem se ho.

„Nejspíš ne,“ povzdychl si Bill a zatahal se za límec bundy. Moc dobře se nebavil. Mně stačilo sedět a čekat, ale Bill byl náruživý rybář, a když se věci nedařily tak, jak si představoval, začal být netrpělivý. „Říkal jsem ti, že na to není vhodná doba.“

„Přestaň si stěžovat,“ odsekl jsem. „Co jinýho bys dělal? Četl by sis nebo by sis ve sklepeš hrál s ohňostrojem. Takhle jsme aspoň na čerstvém vzduchu.“

„Na to jsme nemuseli jezdit až sem,“ zabručel Bill.

„A taky je tu pěkný výhled,“ namítl jsem a pokývl hlavou dál po proudu, kde se rozkládaly lesy a pole. V dálce jsme viděli siluetu města, ale byla tak drobná, že okolní přírodě neubírala na její kráse.

Bill se nechal trochu obměkčit. „Víš, co bysme měli udělat? Postavit si tu chatu a odstěhovat se sem. A rybařit od rána do večera.“

„Já bych byl pro, Hucku Finne.“

Bill se zasmál a zkusmo zatahal za vlasec. „Tak bysme to měli udělat.“

„Já do toho jdu s tebou.“

„Ale neuděláme to, vidě?“ povzdychl si.

„Ne.“ Tvářil se tak zdrceně, že jsem se musel smát. „Jsme

kluci z města. Vždyť bysme se tady v divočině nedokázali ani vychcat.“

„Mluv za sebe,“ odsekl, ale dobře věděl, že mám pravdu. Bill byl ukázkový městský člověk. Odrhnut ho od bzukotu velkoměsta, tak by chřadl a nakonec umřel.

Oba jsme chvíli mlčky zírali na hladinu a každý sám pro sebe přemýšleli o tom, co nás vlastně tak láká na venkovském životě. A pak to najednou Bill celé pokazil. „Jak se má Kardinál?“

„Víš, že se s ním moc často nestýkám,“ zamumlal jsem.

„Ještě je čas z toho všeho vypadnout,“ řekl. „Existuje spousta bezpečnostních agentur a člověk s tvejma schopnostma by...“

„Nech toho, Bille.“

Překvapeně nakrčil obočí. „Snad v tobě nehlodá svědomí, Ale?“

„Už jsme se o tom přece bavili. Mám svou práci rád. Neodejdu.“

„A co jestli ti jednoho dne řeknou, abys někoho zabil?“

Povzdychl jsem si a zadíval se do hlubin studené vody.

„Možná už se to dokonce stalo,“ dodal Bill tiše.

Dál jsem zarytě mlčel.

„Ty už jsi pro tu stvůru vraždil, Ale?“

Otočil jsem se a zpříma mu pohlédl do očí. „Opravdu bys to chtěl vědět?“

Bill se kousnul do rtu, chvíli mě pátravě pozoroval a pak zavrtěl hlavou. „Ne. Asi ne.“

Bill byl policajt. Já pracoval pro gangstera. Naše přátelství přetrvávalo jen díky tomu, že jsme se spolu nebavili o práci. Teď se k tomu tématu dostal jen proto, že jsme za sebou měli dlouhý víkend a on byl podrážděný.

Podíval jsem se na hodinky. „Pondělní ráno se blíží. Za chvíli budeme muset vyrazit, jestli se chceme vyhnout špičce.“

„Měl jsem si vzít den volna jako ty,“ řekl Bill s lítostí. Navi-

nul vlasec a začal rozebírat svůj prut. Postavil se, zadíval se směrem k městu a dodal: „Zase ta mlha.“

Pohlédl jsem stejným směrem a spatřil cáry zelené mlhy, klenoucí se nad střechami města jako barevná kupole. Byl to všeobecně známý úkaz, kterým se město proslavilo po celé zemi. Zcela nahodile, jako by se chtěla vysmívat meteorologům, se v něm objevovala tahle zelená mlha.

„Skvěle,“ zavrčel jsem. „Tak to bude cesta zpátky hned o pár hodin delší.“

„Touhle dobou bývá všude klid,“ řekl Bill. „Moc nás to nezdrží. Budu řídit, jestli chceš.“

„Řídil jsi sem. Teď je řada na mně.“

„Já vím, ale je to moje auto – nechci, abys ho někde omtal kolem stromu. Jestli chceš, klidně budu řídit.“

Zavrtěl jsem hlavou. „V pořádku.“

„V tom případě si dám ještě jedno pivo.“

Zatímco Bill otevřel novou plechovku a pomalu z ní upíjel, já začal všechno uklízet. Netrvalo to dlouho. Zeptal jsem se ho, jestli si vezme toho pstruha, ale on řekl, že mi ho klidně přenechá. Naložil jsem ho do ledu a spolu s náčiním ho odnesl do kufru.

Znovu jsem se zadíval ke vzdálenému obrysu města, téměř dokonale ukrytého v mlze. Někdo zdaleka by snad ani nevěřil, že to je město. Snad by to považoval za opar nad nějakým jezerem.

„Zdá se, že ta mlha nějakou chvíli vydrží,“ poznamenal jsem.

„Jo,“ přikývl Bill, sroloval spacák a hodil ho do auta. „To bude na dlouho.“

Sotva jsem dorazil domů, odebral jsem se do postele. Další den jsem měl volno, takže jsem nezapínal budík a dopřál si luxus, který jsem si mohl dovolit jen málokdy – spal jsem až do oběda. Kolem dvanácté jsem se probudil, ale ještě dobrou

hodinku jsem nevytáhl paty z postele. Poslouchal jsem ruch na ulici před domem. Byl tišší než obvykle. Mlha spoustu lidí přiměla k tomu, aby raději zůstali doma.

Zapnul jsem si rádio. Moderátor zrovna zpovídal nějakou posluchačku, která trpěla hemeroidy a jíž vadilo, že to s sebou přináší společenské stigma. Chtěla žít ve světě, kde by se lidé o takových problémech mohli otevřeně bavit a nebáli se posměchu ostatních. Moderátor s ní souhlasil a požádal ostatní posluchače, aby se mu ozvali, pokud sami mají nějaké podobné trápení.

Vyzkoušel jsem několik frekvencí. Narazil jsem na debatu politiků, kteří se dohadovali o naší zelené mlze. Jeden z nich se dožadoval vysvětlení, proč se město nesnaží svým občanům nějak usnadnit život, když začne tohle „zelené zatmění“. Požadoval silnější pouliční osvětlení, posílení hromadné dopravy a rozvoz jídla domů pro seniory a svobodné matky.

Na odpověď jeho protivníka jsem nečekal. Takových rozhovorů už jsem v minulosti vyslechl tucty. Kdykoli na město padla mlha, do rádia okamžitě zamířil někdo, kdo se chtěl vypovídat z toho, jak se proti tomu nic nedělá a co všechno by se proti tomu dělat mělo. Věděl jsem, že kdybych ještě chvíli hledal, narazil bych na nějaké jiné stanici na uspávající hlas profesora čehokoli, který bude vysvětlovat, jak taková mlha vzniká, jak dlouho můžeme čekat, než zmizí, a co by lidé měli do té doby dělat, aby se vyhnuli rizikovým situacím.

Vypnul jsem rádio a šel na záchod. Vypil jsem sklenici vody, našel si dobrou knížku, rozsvítil lampičku na nočním stolku a připravil se na pár hodin s krásnými ženami a udatnými muži.

Odpoledne jsem zavolał Ellen.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Jen jsem se chtěl zeptat, jestli ten dnešní večer platí.“ Byli

jsme domluvení, že si společně vyrazíme na večeri do Zlatého měsíce – nechám tam sice téměř celou týdenní mzdu, ale Ellen za to rozhodně stojí.

„Proč by neměl?“ odsekla.

„Poslední dobou jsi měla hodně práce. Napadlo mě, že třeba nebudeš mít čas nebo náladu.“

„Měla jsem hodně práce, ale nejsem otrokyně. Budu tam. Sejdeme se v devět?“

„Dobře,“ souhlasil jsem a ona zavěsila.

Pak jsem zavolal Nik. Chtěla s námi jet rybařit a trochu se jí dotklo, když jsem řekl, že to je pánská jízda. Chtěl jsem si ji udobřit, ale nezvedala to. Nechal jsem telefon zvonit, dokud se neozval záznamník, a pak jsem zavěsil – nerad nechávám zprávy.

Vyndal jsem z lednice pstruha, prohlédl si ho a povzdychl si. Připadalo mi jako ztráta času takovou nedomrlou rybu vůbec čistit a smažit. Ale na druhou stranu jsem ho nechtěl vyhodit – vychovávali mě s tím, že jídlo se nevyhazuje. Tak jsem se dal do práce.

Když jsem rybě uřízl hlavu, všiml jsem si, že má něco v tlamě. Silou jsem jí roztáhl čelisti a našel mezi nimi malou černou kuličku. Vypadala trochu jako černá perla, jen po stranách měla dvě malinké zlaté šmouhy. Jak se tomu chudákovi vůbec podařilo spolknout návnadu, když měl v tlamě tohle?, pomyslel jsem si, ale odložil jsem kuličku na polici a dál se věnoval rybě.

O několik hodin později jsem vyšel na ulici v elegantním oděvu, který si šetřím na zvláštní příležitosti, mávnul na taxi a vyrazil na schůzku s Ellen, teď už oficiálně mou exmanželkou.

Mlha se začala trhat rychleji, než jsem předpokládal, a tak mě taxikář zavezl na místo o něco dřív. Čekal jsem na Ellen

u vchodu do Zlatého měsíce, naší oblíbené restaurace. Od doby, kdy jsme se tady scházeli, sice výrazně podražili, ale jinak se tu nic nezměnilo. Bylo to jedno z mála pout, která přetrvala a připomínala nám šťastnější okamžiky naší společné minulosti.

Ellen dorazila přesně v devět a jako vždy vypadala velmi elegantně. Políbila mě na obě tváře a dlouze objala – všiml sem si, jak na mě ostatní muži vrhají závistivé pohledy. To se mi na společné večeri v dobrém podniku zamlouvalo úplně nejvíc – sám jsem možná vypadal jako ovce krátce před stříháním vlny, ale pořád jsem měl po boku nejkrásnější ženu ve městě.

„Mohl sis vzít oblek,“ řekla kriticky, když mě pustila.

„Kdybych si vzal oblek, ještě bys příště chtěla, abych se oholil. A skončili bychom u toho, že bych si denně čistil zuby.“

„Což by pochopitelně bylo nesnesitelné,“ zasmála se a upravila mi kravatu. „Tu košili máš ode mě?“

„Nejspíš jo.“ Byla to tmavě fialová saténová košile. Samozřejmě jsem ji měl od ní – upřímně jsem ji nenáviděl, a nebyť od ní, nikdy bych ji nevzal na sebe.

„Sluší ti,“ pošeptala mi a společně jsme vyrazili dovnitř. Odměřený číšník nás odvedl ke stolu. Objednali jsme si dřív, než jsme se posadili. Kdysi jsme k jídlu vypili dvě i tři láhve dobrého vína, ale dnes jsme si poručili jen láhev minerálky.

„Jak bylo na rybách?“ zeptala se.

„Ani se neptej,“ ušklíbl jsem se.

Povídali jsme si o zaměstnání – většinou o tom jejím, protože o práci gardisty nikdy nechtěla moc slyšet – a o starých známých. Ani slovo o mém pití a o všech těch případech, kdy jsem ji zklamal. Ellen nebyla v tomhle smyslu pomstychtivá ani zahořklá.

Byla to moje chyba, že se naše manželství rozpadlo. Choval jsem se jako kretén. Příliš jsem se zažral do práce. Večer,

místo abych se vrátil k Ellen, jsem s klukama vysedával po barech. Byl jsem jí nevěrný. Choval jsem se k ní, jako kdyby nebyla nic víc než ozdoba. Něco takového neměla zapotřebí. Byla to krásná, inteligentní a cílevědomá žena, která si, pokud šlo o partnery, mohla vybírat. Kdysi si vybrala mě, protože jsem byl mladý, vášnivý a připravený naslouchat jí, být s ní, když mě potřebovala. Když jsem začal pít a chovat se jako idiot, vykašlala se na mě přesně tak, jak by to na jejím místě udělala každá rozumná ženská.

Donesli nám jídlo a my jsme se do něj pustili. Oba jsme odjakživa sdíleli vášeň pro dobré jídlo, takže jsme moc nemluvili, dokud talíře nebyly prázdné.

Rozhlédl jsem se po restauraci a povšiml si, jak málo lidí mé rasy tu s námi sedí. Město otevírá své brány lidem všech barev a vyznání, ale pokud si myslíte, že bílé a černé od sebe ve společnosti nedělí tlustá čára, je nejvyšší čas se probudit. Ve Zlatém měsíci – stylovém podniku pro bohatou klientelu – jsem působil jako transvestita v kostelním sboru.

„Tak co se vlastně děje?“ zeptala se Ellen a tiše si říhla.

„Nic. Jen jsem zatoužil po společné večeři se ženou mých snů.“

„Nekecej mi, Jeery,“ odfrkla si. „Dobře vím, jak uvažuješ. Neděláš nic, co by nemělo svůj důvod. Posledně jsi mě pozval na rande v den, kdy uzavřeli náš rozvod. Potřebuješ peníze? Nebo právníka?“ Pracovala pro advokátní kancelář, jednu z nejlepších ve městě.

„Víš, že s něčím takovým bych tě neobtěžoval,“ řekl jsem. Trochu se mě dotklo, že ji to vůbec napadlo.

„Dělala jsem si legraci,“ usmála se a položila svou drobnou bílou dlaň přes mou tmavou zařatou pěst. „Tak se nerozciluj, Ale.“

Opětoval jsem jí úsměv, obrátil ruku a polechtal ji na dlaně, jak to mívala ráda. „Víš, co je dneska za den?“